

Pilegrimene og kommersialiseringen

Takk til min venn, pilegrimsprest og prosjektleder Bernt Aanonsen som brakte nye dimensjoner inn i pilegrimdiskusjonen sist lørdag. Han ser verden nordfra, så å si – med utgangspunkt i den gamle kystkulturen og kristenlivet milevis unna de sentrale strøk og katedralen i Trondheim. For der nord var det også pilegrimer, og de hadde sine egne pilegrimsmål, og nettopp middelalderkirken på Trondenes er et godt eksempel på dette.

Aanonsen tar også opp temaet om kommersialiseringen. Daglig leder i Pilegrimsfellesskapet St. Jakob, Eivind Luten skrev nylig en betraktning om dette som dessverre ikke kom på trykk. Her skiller han tydelig på nødvendige kostnader for overnatting, mat og så videre, og aktører som ser mulighetene for å sko seg på pilegrimene, kanskje ved å legge opp kostbart program av kulturell eller åndelig art.

Vi i Jakobsforeningen ønsker å få frem at det viktige er det individuelle behovet, det indre livet, opplevelsene som man gjerne selv definerer på sin vandring. Og her er tydeligvis Aanonsen helt enig med oss. Og ja, organisering koster også penger, og dette begynner å bli litt vel dyrt. Deltakelse i en organisert vandring fra Oslo til Trondheim koster tett oppunder 40.000 kroner.

Jeg forundrer meg også over at Aanonsen snakker om at disse kystpilegrimsveiene som han selv har beskrevet og seilt i to år, må «godkjennes». Trenger vi virkelig en statlig instans som skal overprøve hans vurderinger og kunnskaper? Dette er etter min mening et helt unødvendig byråkrati som står i sterk kontrast til grasrotstankegangen, det individuelle og spontane som hele pilegrimsideen bygger på. Og vi har faktisk pilegrimsveier som lever sitt eget liv uten styring av pilegrimsbyråkratene i Trondheim. Jeg tenker for eksempel på Røldal, Selja, Valdresvegen og pilegrimsveien i Vestfold. Og ikke minst Østerdalsveiene til Trondheim.

Tormod Berger

Nettredaktør Pilegrimsfellesskapet St. Jakob